

VETRNICICA

PRILOGA MLADIH NOVINARJEV V GLASILU GROSUPELJSKI ODMEVI GROSUPLJE
LETNIK XLI | 5 - 2015

9 771580 1091009

Uvodnik

Mladi novinar ni imel pojma!

Mladi novinar je dobil nalogo, da pripravi reportažo o sobotni tržnici. Ni še počel česa podobnega, celo malo nerodno mu je postalo, ko si je predstavljal sebe, kako z zvezkom in svinčnikom skaklja od stojnice do stojnice in s svojimi vprašanji nadleguje branjeve in kupce. Na srečo ni pomislil na to, da se intervjuvanci včasih radi zmrdujejo nad vprašanji, ki jim niso po godu. Pa tudi sicer ljudje, v trenutkih, ko trošijo svoj denar ali pa ravno kaj jedo, neradi odgovarjajo na novinarska vprašanja. Preprosto imamo takrat vsi radi mir.

Predstavljajte si, da imate polna usta kislega zelja, za katerega bi morali odšteti 8 evrov, imate jih 10, prodajalka vas ubija s pogledom, ker nima drobiža, in vam jasno daje vedeti, da ste en navaden škrtuh, ki ji s polnimi usti njenega zelja ne privošči dveh evrov napitnine. V trenutku, ko se poistovetite z njenim razočaranim izrazom na obrazu in se sprijaznite s tem, da ste res le škrtuh, nevreden vrnjenih dveh evrov, in vam pot zaliva čelo, ko zelje tlačite v vrečko, vas nekaj udari v desno sence.

Svinčnik je. Svinčnik in beležka v rokah 13-letnega mulca, ki vas sprašuje: »Zakaj kupujete na tržnici?« Zakaj kupujem na tržnici? Zakaj res kupujem na tržnici zelenjavo, trikrat dražjo od tiste v trgovini in še po vsej verjetnosti uvoženo iz Italije, branjeve pa se obnašajo, kot da sem jo pravkar oropal, čeprav sem pri njej pustil 8 evrov za 2 kg kislega zelja?! Te misli vas prešinejo v stotinki sekunde, nato pa si rečete, ne bo me, tale mulc me pa že ne bo zafrkaval! Z narejeno prijaznim nasmehom, z načrtno vzvišenim tonom in vso slabo voljo v ozadju, mu rečete: »Zdajle pa res nimam časa, fantek.«

Ne, mladi novinar ni prav dobro vedel, kaj vse ga lahko čaka. Da bi se kar najbolje lotil novinarskega izziva, je najprej globoko vdihnil in nato počasi izdihnil. Njegova sapa je počasi potovala po zraku in... Vetrnica se je zavrtela! Pognala je tok misli in priprava novinarskega prispevka se je začela. Nič več je ni moglo ustaviti. Mladi novinar se ni zavedal, da mu bo uspelo pričarati tisto čudovito vzdušje na tržnici, polni dobrovoljnih branjev in zvedavih kupcev.

Ni vedel, da mu bo uspel zabaven intervju s saksofonistom, globok pogovor s pesnikom. Ni vedel, da mu bo iz pravljicarke uspelo iztisniti spomine na otroštvo, da bo zaradi novih izkušenj spremenil svoje otroške spomine na knjižnico. Ni si predstavljal, da bo svoje prste namočil v testo za njoke! Niti si ni mislil, kakšne so zgodbe tistih, za katere prirejamo dobrodelne prireditve. Ni poznal zgodb ljudi, ki so zapustili svoj dom in odšli v tujino.

Ne, mladi novinar ni imel pojma, kaj je pred njim. Imel pa je kljub vsemu vse, kar je potreboval: pogum, da se poda v neznano, in dobro mero radovednosti, s katero bo nadlegoval nergače. Nenazadnje je slutil, da se za njimi skriva najlepša zgodba.

Larisa Daugul

»NIČ NE PREPRIČUJEM, SE KAR SAMI PREPRIČAJO!«*

*Odgovor prodajalke na vprašanje, kako prepriča kupce, da kupujejo njeno blago.

Grosuplje, sobotno jutro

V soboto sem se odpravil na grosupeljsko tržnico, da bi jo predstavil in priljubil tudi tistim Grosupeljčanom, ki je še ne poznajo ali pa je ne obiskujejo. Za mnenje sem povprašal tako prodajalce kot kupce. Najprej sem se ustavil pri gospe, ki je prodajala mlečne izdelke.

»Zakaj prodajate na tržnici?«

»Ker imamo doma kmetijo in je odkupna cena izdelkov prenizka, zato smo se odločili za prodajanje na tržnici.«

»Kako prepričate kupce, da je vaše blago boljše od tistega, ki ga kupimo v trgovini?«

»Kupci se sami prepričajo, saj že štiri leta prodajam tukaj. En kupec kupi in je

zadovoljen in to pove naprej. Tako kot pravi stari rek: »Dober glas seže v deveto vas!« Pomembna pa je seveda tudi kvaliteta.«

Nato sem se odpravil do gospe, ki prihaja s Posavja, natančneje iz Brestanice, in prodaja najrazličnejše vrste jabolok. Povedala mi je, da na tržnici prodaja, ker imajo doma svojo proizvodnjo. Preden je prodajala na tržnici, so jabolka prodajali zadru-gam, a niso bili zadovoljni z dobičkom, zato so se odločili, da bodo jabolka prodajali po tržnicah. Prodajalka, ki je ponujala široko paleto pekovskih izdelkov, mast, jajca, skuto, rezance itd., se je za prodajo na tržnici odločila zaradi poklicnega znanja. »To je moja stroka, bila sem kuharica. Zdaj pa sem dobila dopolnilno dejavnost.«

Potem sem jo vprašal, kako prepriča kupce, da je njeno blago boljše od tistega, ki ga kupimo v trgovini. »Nič ne prepričujem, se kar sami prepričajo! Doma pridelujemo, potem pa prinesem med ljudi.«

Za mnenje sem povprašal tudi kupce, ki sem jih srečal na tržnici.

»Zakaj obiskujete tržnico?«

»Zato ker na tržnici dobim sveže izdelke iz lokalnega okoliša in niso prepotovali na tisoče kilometrov.«

»In kaj kupite na tržnici?«

»Solato, korenje, kolerabo, zelje, repo, jajca, sir, mleko, jabolčni sok, jabolka in še marsikaj drugega.«

»Ali mislite, da na grosupeljski tržnici

prodajajo kakovostnejše blago kot v trgovini?»

»Mislim, da ja, ampak samo določeni prodajalci.«

»Kakšne so vaše izkušnje s tržnico?»

»Dobre.«

»Ali tržnico obiskujete redno?»

»Ja.«

Nato sem se pogovarjal s kupcem, ki tržnico redno obiskuje zaradi domačih pridelkov.

»Kaj kupite na tržnici?»

»Zelenjavo, jabolka, sok, skuto ...«

»Ali mislite, da na grosupeljski tržnici prodajajo kakovostnejše blago kot v trgovini?»

»Kaj pa vem, upam.«

»Kakšne so vaše izkušnje s tržnico?»

»Odlične, vsako soboto pridemo sem in se zabavamo!«

Gospa s pekovskimi izdelki je že sama ugotovila, da so njene cene verjetno primerljive s tistimi v trgovini in nam med pogovorom ponudila pehtranovo potico. Poskusil sem že mnogo potic, a ta je bila ena izmed najboljših. Poleg cene torej na nakup močno vpliva tudi kakovost izdelka. Prodajalci vas bodo vsako soboto pričakali na grosupeljski tržnici. Na trgu v bližini picerije Kovčija in lekarne Kosobrin. Pridite, poleg nakupa boste lahko ustvarili tudi nove

družabne stike, saj je tržnica navsezadnje družabni dogodek.

Lan Vukolič,
OŠ Brinje Grosuplje

Foto: Drevored

Primerjali smo cene izdelkov na tržnici s tistimi, ki so na voljo v trgovinah:

IZDELEK	TRGOVINSKA CENA	CENA NA TRŽNICI
Sadni jogurt 1 l	2,19 € (E. Leclerc)	2,80 €
Mleko 1 l	1,09 € (Mercator)	0,90 €
Skuta 1 kg	4,78 € (Spar)	4,50 €
Sir - zorjen 1 kg	Okoli 10 €, različne cene (Mercator)	10,00 €
Jabolka IDARED 1 kg	0,69 € (Mercator)	1,00 €
Jabolka JONAGOLD 1 kg	1,10 € (Mercator)	1,00 €

OD ROCK'N'ROLLA DO JAZZA

Intervju

Foto: Peter Zakrajšek

Klemna Kotarja verjetno poznate predvsem kot voditelja grosupeljskega Big banda, a je še veliko več: diplomant graške jazz akademije, profesor saksofona in improvizacije, multiinstrumentalist, avtor in še mnogo drugega. Pred vami je zanimiv intervju, v katerem boste, upam, o njem zvedeli veliko novega.

Kaj vas je v življenju popeljalo na glasbeno pot?

Glasba v družini, ljubezen do rock'n'rolla. Starejša sestra je igrala klavir in nekako mi ni bila tuja misel, da bi tudi jaz poskusil, star sem bil šest let. In sem. Vendar sem hitro odnehal, zaradi kolesa. Kasneje sem začel igrati kljunasto flavto, klarinet, saksofon in kitaro. V osnovni šoli sem sestavil rock'n'roll band. Nismo bili kaj prida. Študij saksofona sem nadaljeval na takrat Srednji glasbeni in baletni šoli in kasneje na Univerzi za glasbo in upodabljačo umetnost v Gradcu, v Avstriji.

Na kateri uspeh ste najbolj ponosni?

Težko govorim o kakšnem silnem ponosu, izziv glasbe je vedno v delu, prehojeni oziroma preigrani poti. Mi je pa dosti pomenilo igranje v Evropskem jazzovskem orkestru, Big bandu RTV Slovenija (s katerim še sedaj občasno sodelujem), igranje v oddajah Zvezde pojejo in Parada, spremljanje raznih slovenskih glasbenih

zvezdnikov (Jan Plestenjak, Nuša Derenda, Nina Pušlar ...) in snemanje saksofona ali bas kitare na albumih raznih izvajalcev (do sedaj sem sodeloval na okoli 40 albumih). V zadnjem času se koncentriram na skladanje glasbe, pa naj bo to za gledališče ali razne glasbene zasedbe (Nula Kelvina, Smaal Tokk). Res sem vesel, če že ne ponosen, ker te besede neka ne obožujem, da lahko od septembra 2012 vodim Big band Grosuplje in da vsako leto naredimo kar nekaj res dobro obiskanih in dobro odigranih koncertov, ki imajo rep in glavo. In če že, potem sem ponosen na bigbandovce, da vztrajajo v tem skupnem druženju in da dajejo od sebe res največ, kar lahko.

Od kod vaša ljubezen do jazzu, v čem je njegova privlačnost?

Ne samo do jazzu, do glasbe nasploh. Že v času osnovnošolskega benda sem začutil ljubezen do improvizacije, igranja po svoje, vendar ne nujno izven vseh pravil. Izobrazbo v tej smeri pa ponuja ravno jazzovsko izobraževanje, ki se je na mojo

veliko srečo ravno takrat, okoli leta 1995, začelo v Ljubljani.

Katera je vaša najljubša pesem?

Odvisno od dneva v tednu in ure v dnevu. Na splošno rad poslušam precej depresivno glasbo. Pa ne zato, ker bi bil jaz depresiven :). Tudi kot skladatelj oziroma avtor glasbe imam raje malce počasnejše tempe.

Nam lahko zaupate kakšno anekdoto ali zanimivo prigodo iz sveta slovenske glasbe?

Za nastop Jana Plestenjaka v koprski športni dvorani si je cela zasedba, vseh 9 članov, več kot mesec dni puščala rasti brke. To je bil krasen pogled. Videti smo bili kot resnično obupani planšarji na obisku v vele mestu. Ni se končalo dobro :).

Za kateri nogometni klub navijate?

Uf, iskreno, ne spremljam nogometa. Pravzaprav ne spremljam športa. Ni na mojem radarju. Mislim, da je moj največji doprinos, da sem celo enkrat bil na košarkarski tekmi, in sicer na pripravljalnici tekmi med Slovenijo in Francijo na evropskem prvenstvu.

Urban Šifrar,
OŠ Louisa Adamiča Grosuplje

JAKOB BARBO, GIMNAZIJSKI PESNIK

Intervju

“v mehki sveti so tvoje neizprosne oči bakrorezi”

(verz iz knjige *Ki k roži*, J. Barbo)

Kako se je začela tvoja “pesniška pot”?

Moja pot se je začela s prebiranjem poezije, kar nekako sovпада z začetkom gimnazije, prej se za to nisem toliko zanimal. Tukaj pride do bistvenih razlik med literarnim in likovnim ustvarjanjem. Likovno se udejstvujemo že od malih nog, odkar smo v roke dobili barvice, zato je risanje tudi pri starejših relativno pogosto. Za literarno ustvarjanje pa potrebujemo osnove, ki se jih naučiš skozi branje in učenje. Prvič pa so moje pesmi izšle konec prvega letnika v zborniku Gimnazije Vič, šlo je le za tri pesmi.

Kaj te pri poeziji najbolj navdihuje?

Verjetno je malo neobičajno, a najbolj me navdihujejo pesmi, in sicer ne kakršnekoli, večinoma gre za jasne, urejene oblike, kot je sonet. Navdih pa se običajno rodi v kakšnem izredno močnem verzu ali kitici, kot je denimo: »Z usti sem poljubil blago / ji oči, trepalnic morje ...«

V čem misliš, da se tvoja pesniška zbirka razlikuje od drugih?

Pesniška zbirka se od izdelkov sovrstnikov in splošnega trenda razlikuje predvsem po motivih. Ti niso iz družbenokritične sfere, ampak so bolj naravni, bolj intimni. Ne kričijo, ampak govorijo, zato je veliko ukradenega naravi in svetu čustvovanja. Tudi za rabo tradicionalnih pesniških sredstev, kot sta stopica in rima, je v *Ki k roži* več prostora kot običajno. Ne gre za neprestano rabo, ampak za pritajene ritmične vzorce in artikulacijo z rimo.

Ob predstavitvi tvoje zbirke si uporabil tudi glasbo. Na kakšen način povezuješ poezijo in glasbo?

Poezija in glasba gresta od nekdaj z roko v roki. Čudovita opera brez dobrega libreta je hudič. Zato sem tudi pri pripravljanju predstavitve zbirke nekajkrat več časa kot pripravi pesmi, ki jih bom prebral, namenil izbiri in pripravi ustrezne glasbe. Vsa glasba je bila izvedena v živo. Seveda pa sta glasba in poezija neločljivo povezani tudi v pesmih. Kot v spremni besedi zapiše Marjetka Krapež, je poudarek pri velikem številu pesmi prav na nivoju zvočnega posnemanja ali parafraziranja zvokov.

Kateri pesnik/pesnica ti je v navdih, oziroma kateri je tvoj najljubši?

Na vprašanje, kateri pesnik mi je najljubši, bom odgovarjal do zadnjega verza, ki ga bom v življenju prebral. Vsak pesnik ukrade kakšno »kategorijo«: kot zbirko pesmi najbolj cenim Shakespearove sonete, najljubša pesem je Kovičeva Sentimentalna pravljica, najbolj fascinanten pesnik Arthur Rimbaud, najbolj spreten pesnik Prešeren – biser – ter Murn ... Kot navdih pa vedno odlično služi Minatti.

Kako to, da si se odločil izdati pesniško zbirko?

Pesniška zbirka je prišla iznenada. Najprej sem imel resne pomisleke, da bi jo sploh že izdal: običajno je ta privilegij kakšen dijak dobil šele v četrtem letniku. Tudi sam si na izid kaj prej sploh nisem drznil pomisliti. Mentorica, ki je vedela, da je moj opus že kar dozorel (kvantitativno, če že ne vsebinsko), pa me je vprašala, če bi izdal že letos. Seveda sem privolil, kolesje se je zavrtelo in zbirka je bila v vsega dveh mesecih nared. »Ed e subito sera,« kot zapiše Quasimodo.

Kaj te še zanima poleg poezije?

Poleg literature in seveda glasbe obožujem kemijo in matematiko. Literatura pa je tudi verjetno področje, s katerim se bom v življenju ukvarjal.

Katerim bralcem je namenjena tvoja zbirka?

Zbirka je namenjena tistim, ki želijo kaj več, kot le kakšen »inspirational quote« na internetu. Seveda pa ne gre za pesmi, ki bi jih lahko bral ob čaju in piškotih, še posebej ne, če naslednji dan pišeš test. Preberi eno in to isti dan naredi trikrat. Ko misliš, da si jo razumel, jo preberi še enkrat.

Kje lahko kupimo zbirko?

Zbirke pravno formalno ne morete kupiti (zaradi komplikacij pri pobiranju davka). A po Šmarju se govori, da bi Pavel, moj brat, znal prodati kakšno, če bi si jo kdo zelo želel. Cena: 10 evrov.

Hvala, da si si vzel čas za ta intervju. Želim ti še veliko pesniških uspehov!

Petra Ceglar, Nika Kavčič,
OŠ Louisa Adamiča Šmarje-Sap

DOBRODELNI OTROŠKI BAZAR »ZA ISKRO V OČEH«

Šmarje - Sap, 28. marec 2015

Leto je naokoli in članice Društva prijateljev mladine Šmarje - Sap so pod pokroviteljstvom Občine Grosuplje, skupaj z Zasebnim zavodom Dovolim.si, že tretjič zapovrstjo pripravile dobrodelni bazar »Za iskro v očeh«. Ne smemo pozabiti tudi na sodelovanje Krajevne skupnosti Šmarje - Sap, ki je v ta namen odstopila prostore Družbenega doma.

Utrinek z dobrodelnega otroškega bazara.

Gospa Katja Rupnik, predsednica Društva prijateljev mladine Šmarje - Sap, kako je do projekta sploh prišlo? Čigava je bila ideja za bazar?

Društvo deluje že vrsto let tudi na humanitarnem področju. Že leta 2012 nam je gospa Nataša Bogme Kirn predstavila idejo, ki je bila skupna našemu programu. Tisto leto smo zamudile čas čiščenja in pospravljanja, zato smo dogodek prvič izpeljale leta 2013.

Kaj je tisto, kar je prepričalo v sodelovanje celo občino?

Vsako leto se društvo javlja na Javni razpis za sofinanciranje programov društev in zvez. S tem projektom smo očitno zadovoljili kriterijem občine, ki je projekt tudi podprla.

Gospa Nataša Bogme Kirn, vi ste ustanoviteljica Zasebnega zavoda Dovolim.si. Kaj je poslanstvo vašega zavoda in kaj vas je vodilo, da bi v kraju pripravili otrokom namenjen dobrodelni bazar?

Dovolim.si je bil ustanovljen za namene druženj v kraju z različnimi razlogi. Omogočiti druženje z razlogom v okviru lokalne skupnosti, se zraven poveseliti, razmigati, informirati in nenazadnje omogočiti lepši dan. Vse to se je spletlo od ženskih druženj v idejo dobrodelnega bazara, katerega namen je bil spodbuditi sokrajane in njihove otroke, da oddajo stvari, ki jih ne potrebujejo več, in omogočiti drugim otrokom, da pridobijo kakšno novo igračko, oblačilo, knjigo, ki si jo

želijo in si jo njihovi starši morebiti ne morejo privoščiti. Časi niso rožnati, pa vendar s takimi akcijami lahko marsikomu naslikamo iskro v očeh. Številnim je težko priznati bolečino in stisko v današnjem času. Predvsem pa je nam, staršem, težko razložiti otrokom, da oni pač ne morejo imeti toliko igrač ... Z akcijo pa lahko malo omilimo take stiske.

Če povzamete na kratko, kaj je osnovni namen dogodka?

Namen dobrodelnega bazara je večplasten. Najprej vzpodbuditi dobrodelnost in zavedanje, da v kraju nismo sami. Darovati uporabne predmete, ki jih ne potrebujemo več, zamenjati stvari, ki jih ne potrebujemo več, za stvari, ki so nam všeč, ali pa le darovati prostovoljni prispevek. Po drugi strani pa tudi naučiti otroke, da zberejo igrače in stvari, ki bi jih želeli nekemu podariti in tako jih vzgajati v sočutne ljudi. Seveda pa je najlepše gledati otroka, ko si izbira drugo igračo, tako, ki je še nima, tako, ki si jo že dolgo želi ... in mu s tem izzvati iskro v očeh.

Gospa Rupnik, ste zadovoljni z uspehom letošnjega bazara?

Prijeten sončen dan je prispeval k uspehu dogodka. Udeležbe smo bili veseli. Ustvarjalni delavnici, ki sta potekali kot vzporedna dogodka, pa sta privabili številne člane mlajše generacije.

Česa so krajanje letos največ prispevali?

Prispevali so največ igrač, manj je bilo oblačil, kar nekaj obiskovalcev pa se je odločilo za denarni prispevek.

Komu boste letos podarili zbrane predmete in denarne prostovoljne prispevke?

Namen bazara je, da se donirani predmeti zamenjajo na samem bazaru. Predmete, ki niso našli novih lastnikov, smo poklonili Materinskemu domu Škofljica, denarni prispevek pa bo namenjen kritju stroškov kosil za otroke, ki to potrebujejo v OŠ Louisa Adamiča oziroma podružnični šoli Šmarje - Sap.

Ali menite oziroma občutite, da nas je nekoliko sram, v kraju, kjer nas pozna, dati ali vzeti nekaj, po čemer bi lahko nekdo sodil?

Ja, tudi na to pomislim. Marsikdo verjetno v takem primeru raje prispeva kakšen evro.

Ste pomislili, kako bi izključili zgoraj omenjeno oviro, ki bi vplivala na večjo izmenjavo uporabnih predmetov?

Predhodno zbiranje predmetov je časovno omejeno. Ugibam, da bi morda krajanom tudi zaradi omenjene ovire ustrezalo, če bi predmete lahko odložili v poseben zbirnik. Potem bi bil »izplen« še večji.

Bazar vsako leto popestrite z dodatnim vzporednim dogodkom.

Da, letos smo pod mentorstvom nove članice Staše Strežek pripravili velikonočni delavnici. Otroci in njihovi starši so izdelovali velikonočne košarice iz odpadnih plastenk in okraske iz eko materialov.

Ali lahko tudi prihodnje leto pričakujemo bazar in kaj lahko krajanje storimo, da bo njegov uspeh še večji?

Seveda. Krajanje pozivamo, naj vestno preko celega leta zbirajo predmete, ki jih ne potrebujejo več, spomladi pa jih vabimo, da jih »Za iskro v očeh« prinesejo na četrti dobrodelni otroški bazar.

Pika Vilar, učenka 9. razreda Osnovne šole Louisa Adamiča, podružnične šole Šmarje - Sap

Otroci so izdelali velikonočne košarice iz rabljenih plastenk.

KO LUTKE OŽIVIJO

V sredo, 25. 3. 2015, je v Kulturnem domu Grosuplje potekalo srečanje lutkovnih skupin, ki se je začelo ob devetih zjutraj in trajalo kar dve uri in pol.

Dogodek sta organizirala JSKD OI Ivančna Gorica in ZKD Grosuplje. Strokovno ga je spremljala Katja Povše.

Lahko smo si ogledali štiri lutkovne predstave: Piščanček Piki, Zlatolaska in trije medvedki, Ohranimo gozd in Praznujmo skupaj.

Scenarije so po večini napisale mentorice, pri nekaterih pa so pomagali tudi otroci.

Mentorice in nastopajoči so se za lutke odločili, ker se jim je zdela taka izvedba predstave bolj zanimiva in zabavna od navadne uprizoritve.

Erika Dizdarevič,
OŠ Louisa Adamiča Grosuplje

VSAK DAN IMAM LAHKO NOVO PRAVLJICO

Intervju

Intervju z Judito Rajnar

Koliko časa se že ukvarjate s pravljicarstvom?

Mislim, da je to zelo težko vprašanje, ker se mi je pravljicarstvo začelo že v zgodnjem otroškem obdobju. Začelo se je tako, da nam je oče vedno pripovedoval pravljice. Že ko sem bila še čisto majhna, nam je vedno, ko je bilo treba zvečer v posteljo, pripovedoval pravljice. In še potem, ko smo hodile s sestrami na vzgojiteljsko šolo, ko smo bile že odrasle, najstnice, stare 18 let, nam je še kar pripovedoval pravljice, a z drugačno vsebino. Takrat so se v meni že porajale prve zgodbe, ki sem si jih tudi sama izmišljala in jih pripovedovala svojim prijateljicam ter kakšno že zapisala. Prva taka pravljica, ki sem jo resnično dala v knjigo, je Vikin čarobni kaktus. Drugače pa mnogokrat kar tako pripovedujem in si izmišljam pravljice. V vrtcu sem znana po tem.

Zakaj ste se s začeli ukvarjati s pravljicarstvom? Kaj vas je pritegnilo?

V bistvu sem živela v družini zelo ljubečih staršev z veliko ustvarjalnosti. S sestrami smo lahko veliko ustvarjale in smo se potem tudi odločile za takšen poklic, kjer smo lahko svojo ustvarjalnost nadaljevale, sploh pripovedovanje, kajti pri otrocih je potrebno veliko veliko pripovedovanja, izmišljanja, vodenja in če nisi zanimiv, nisi kredibilen.

Katere like najraje uporabljate?

Vedno mislim, da mora pravljica imeti veliko čustev. Kadar pripovedujem, opazujem. Ko najdeš notri volka, čarovnice, vile pa kakšne deklice, je gotovo, da se to tako razplete, da dobro zmaga. Obvezno mora biti v pravljici tudi veliko čarovnij in čarobnih stvari.

Zakaj ste začeli pisati za otroke, zakaj ne za odrasle?

Pravljice so bile najprej narejene za odrasle, kajti odrasli smo kot otroci. V pravljicah so vedno osebe, s katerimi se povežemo in hkrati tam najdemo drugačen svet. Upamo si biti to, kar v realnem svetu ne moremo biti, v pravljici pa si lahko vedno vse, kar si želiš. Zato mislim, da so pravljice tudi za odrasle. Napisala sem knjigo Vikin čarobni kaktus, jo ilustrirala in po njej režirala odrsko igro za otroke oz. za nas odrasle lutkarice. Ko smo igrice igrali, so tudi odrasli uživali v pravljичnem svetu, ne samo otroci.

Katero je Vaše najljubše delo, ki ste ga napisali, oz. je najbolj popularno med otroci?

Veliko pravljic imam, ki niso v knjigah, veliko pravljic živi med otroci. Vikin čarobni kaktus, ki sem ga napisala in izdala, mi je uspel zato, ker se je izšlo s financami. Veliko pa jih je še ostalo na polici. Eno bi izpostavila: Pompom z vaniljeve Lune. Tam je res veliko čarovnij in otroci sledijo domišljajskemu svetu in se velikokrat najdejo v njem. A pravljic je še več. Eno sem ravno kar dala v risanko. Gre za Črvivo jabolko, kjer otroci tudi sodelujejo in soustvarjajo in upam, da mi bo uspelo čim prej natisniti tudi knjigo. Še kar nekaj pravljic imam doma, ki še čakajo na tisk. Kot kapljice padajo iz neba, ena za drugo, vsak dan imam lahko novo pravljico.

Ste že od malega hoteli to postati?

Imela sem srečo, da sem imela starše takšne, kot jih imam, saj so me na vseh področjih spodbujali, ta pa so bila povsod povezana z ustvarjalnostjo. Pa naj gre za ples, glasbo, likovni svet. Sem tudi likovnica, lutkarica, zasedam odrske deske, to ni samo pravljicarstvo. Zdi se mi, da ena zgodba povezuje vsa moja področja, že od mojih najmanjših nog. Spomnim se dogodka, ki ga nikoli ne bom pozabila. S sestro sva mizo v kuhinji obrnile naokoli, mama pa nama je dala stare rjuhe, s katerimi smo ovile mizo. Imele smo ladjo in se igrale, da skačemo v morje, ter si izmišljevale zgodbe. Že takrat mi je bilo dovoljeno biti to, kar sem si želela, in moja umetnost je rastla do danes.

Gaja Luna Skočir, učenka 9. b,
OŠ Brinje Grosuplje

NORVEŽANKA

Jana Kocjan je mlada Slovenka, ki si je za študij arhitekture izbrala Norveško. Zamišljal o študiju v tujini se ji je porodila, ko je bila tam na izmenjavi študentov. Všeč ji je bil tamkajšnji način študija in hkrati je v tej državi videla večji potencial za delo, saj se je v tistem času v Sloveniji ravno začela kriza na trgu dela.

Prav zaradi tega je ostala tam tudi po opravljeni diplomi. Takoj po zaključku šolanja si je našla delo v arhitekturnem biroju, kjer z veseljem opravlja službo, ki jo veseli. V prostem času rada ilustrira in s svojimi risbami opremlja pesmarice.

Med intervjujem me je zanimalo, zakaj se je ustavila v grosupeljski knjižnici. Razložila je, da je bila pred kratkim na ekskurziji v Sloveniji z norveškimi kolegi arhitekti in med ogledi se je znašla tudi naša knjižnica. Zdela se ji je zanimiva. V knjižnici so ji nato predlagali, da predstavi knjigo, ki jo je ilustrirala. Ko sem jo povprašala o njenem slogu, mi je razložila, da v likovnem smislu njene ilustracije niso nič posebnega. Ima pa svoj slog, ki da knjigi njen pečat. Za zaključek sem se ji zahvalila za prijeten klepet in jo povabila, da nas zopet obišče ob novi izdaji.

Petra Omahen,
OŠ Louisa Adamiča Grosuplje

V ODPERTO KNJIGO Z ODPERTO GLAVO

Se spomnite trenutka, ko vam starši rečejo, da morate v knjižnico, da boste brali in nato kar naenkrat vse znali? In vi žalostno in ne preveč navdušeno zavzdihnete. Zamislite se in ugotovite, da boste morali spet brati. Pridete v knjižnico in ne veste, kaj bi si izposodili. Ker se vam zdi, da ni v njej prav nič za vas, pograbite prvo knjigo s police in odhitite domov.

Morda je bilo tako, ampak v ponedeljek, 30. 3., sem ugotovila, da to niti približno ni res. Odpravila sem se v knjižnico. Že od daleč sem jo opazovala in ugotovila, da ima obliko odprte knjige. Ko sem prišla v bližino, sem se že počutila domače in na obrazu sem imela nasmeh. Vstopila sem in knjižničarka me je prijazno pozdravila. Vprašala sem jo, kje bi lahko našla direktorico knjižnice. Napotila me je v četrto nadstropje, kjer sem šla skozi prehod do pisarne gospe Rože Kek.

Za začetek mi je povedala, da knjižnica stoji na Adamičevi cesti 15, in kot sem ugotovila, ima res obliko odprte knjige. To temo sva zaradi moje radovednosti nadaljevali in ugotovila sem, da je odprta knjiga simbol knjižnice in se tako prilagaja njeni okolici. Izvedela sem tudi, da je uvrščena med najlepše knjižnične zgradbe v Evropi in arhitekti so za načrt zanjo dobili tudi Plečnikovo medaljo. Sploh nisem mogla verjeti! Ustanovljena je bila leta 1973, čeprav je v različnih oblikah delovala že pred tem, prizidek pa je dobila leta 2007. V vseh enotah knjižnice Grosuplje (Grosuplje, Ivančna Gorica in Dobropolje) je kar

196.081 knjig. Samo v enoti Grosuplje pa kar 99.897 knjig. Vau! To je pa res veliko. Ko mi je povedala, da je v vseh treh enotah 18 knjižničarjev, sem se zamislila. Koliko knjig morajo na dan zložiti? To je res neverjetno! Če pa slučajno mislite, da je knjižnica le shramba knjig, se pošteno motite. V njej si lahko ogledate različne razstave, uporabljate računalnik, si sami sposodite ali vrnete knjigo na knjigomatu, odidete po nasvete (primer: domače branje, študij ...) ali se enostavno pogovorite s prijateljem/ico. Knjižnica nam nudi res ogromno stvari. Le izkoristiti jih moramo. Zato je tudi prav, da se primerno obnašamo. Knjižničarji po navadi nimajo s tem večjih težav. Zanimivo je tudi to, da na dan obišče knjižnico od 600

pa tam do 800/1000 ljudi. Ni čudno, da smo z obiski nad evropskim povprečjem. Med poletnimi počitnicami greste lahko tudi na različne delavnice. In ne mislite, da so le za otroke. Za najmlajše in tudi za malo starejše. Posebnost knjižnice pa je tudi to, da ima vsak prostor svojo vsebino. Gospa Roža Kek je še dodala: »Naša knjižnica je zelo svetel in odprt prostor. Vzbuja domače počutje in nudi svetlobo.«

Zdaj zares vem, kako pomembno je branje. Tudi če vam branje ni pri srcu, ustavite se v knjižnici in povem vam, da bo vsak našel svoj najljubši kotiček.

Tajda Svetek, učenka 7.a,
OŠ Louisa Adamiča Grosuplje

NAREDILI SMO DOMAČE NJOKE IN PITE

V torek, 24. 3. 2015, je v Osnovni šoli Louisa Adamiča potekala delavnica, kjer so se obiskovalci učili o pripravi domačih njokov in pit. Delavnico je organiziral Zavod Drevored.

Delavnice so se udeležile predvsem obiskovalke, pa tudi nekaj otrok. Na začetku je kulinarična strokovnjakinja Saša Drobnič Škrjanec predstavila, kaj vse je potrebno za pripravo. Zaupala je tudi nekaj

kuharskih skrivnosti in podala uporabne nasvete za pripravo domačih pit in njokov. Ko so se kuharice pripravile za delo, so najprej olupile krompir in začele gneti in valjati testo. Pri tem so se sproščeno pogovarjale in smejale. Slišala sem pogovor, ki pravi: »Če kuhaš s srcem, je tudi hrana veliko boljša.« Kuharice so kuhale s srcem, zato je prijetno dišalo in tudi jedi so bile odlične.

Nekatere obiskovalke so se delavnic, ki jih je pripravil Zavod Drevored, že udeležile. Tam so se učile obrezovati drevesa, delati domače rezance in še veliko zanimivih stvari, ki nam v življenju velikokrat pridejo prav.

Nina Vidic, učenka 9. razreda, Osnovna šola Brinje Grosuplje

foto in fotografodba: Drevored

Recept za pripravo domačih njokov

Sestavine za 4 osebe

- 1 kg krompirja
- 200 g pšenične moke
- 1 jajce
- 1 žlička soli

Krompir temeljito operemo. Zložimo ga v večji lonec in zalijemo s hladno vodo, ki jo rahlo solimo. Krompir zavremo, nato pa ga kuhamo na zmernem ognju še 25 minut.

Krompir odstavimo, odcedimo in počakamo nekaj minut, da se ohladi. Še toplemu krompirju odstranimo lupino in ga pretlačimo z vilicami ali s pomočjo pasirnika.

Pretlačen krompir zvrnemo na desko. Na sredini kupa naredi-

mo jamico, vanjo damo jajce in sol. Med mešanjem postopoma dodajamo moko. Gnetemo toliko časa, da nastane mehko in prožno testo.

Na kuhalnik pristavimo večjo posodo z vodo, ki jo rahlo osolimo in zavremo. Ko čakamo, da voda zavre, iz testa izoblikujemo njoke. Na pomokani deski iz testa najprej naredimo dolg svaljek s premerom približno 1,5 cm. Nato razdelimo svaljek na manjše, 2 cm dolge njoke. Da bo lažje, si pomagamo s topo stranjo noža.

Njoke po porcijah polagamo v vrelo vodo. Ko priplavajo na površino, so kuhani.

Kuhane njoke odcedimo in postrežemo k raznovrstnim jedem.

PA DOBER TEK !!!